1800 17.

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

HYDATIDUM

NATURA, CAUSIS, EFFECTIBUS,

ET CURA.

J. F. Baum for the S[illegible]
with best wishes [illegible]
his friend, the [illegible]

DISPUTATIO MEDICA INAUGURALIS

DE

HYDATIDUM

NATURA, CAUSIS, EFFECTIBUS, ET CURA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, SS.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu, et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO

GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

CAROLUS RATTRAY,

ANGLUS:

SOCIET. REG. MED. EDIN. SOC.

Ad diem 24. Junii, horâ locoque solitis.

Animatum quod est motu cietur suo.

CICERO, *Tusc.* i. 23.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT ADAMUS NEILL ET SOCII.

MDCCC.

PATRI,

ET

AVUNCULIS,

PRO

AMORE ET CONSILIIS,

SACRUM

VULT

AUCTOR.

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

HYDATIDUM

NATURA, CAUSIS, EFFECTIBUS, ET CURA.

REPUTANTI quodnam disputatiunculæ argumentum seligerem, hydatidum natura, causæ, effectus, et auxilia, quippe res medicorum attentione digna et nimis forsan hactenus neglecta, præ cæteris mihi arrisit.

CAP. I.

DE NATURA HYDATIDUM.

VERBUM *Hydatis* in diverſas ſententias apud medicos accipitur; quæ renum, placentæ, ovariorumque, hydatides vocantur; eas naturâ cauſisque penitùs diversas, aliasque ab his de quibus hìc agitur, inter omnes ferè convenit. Eæ ſubſtantiæ quæ placentæ, ovariorum renumque hydatides nuncupantur, aliud nihil ſunt quàm intimæ quodam horum viſcerum ſubſtantiæ vitium; quod ſacculi humore aquoſo pleni formam induit: hoc vitio increſcente, humor quem ſaccus intus habet, admodum lentus ac tenax, fit; animalis œconomiam haud parum turbat, et tandem dirum hydropem, qui ſaccatus audit, mole ſuâ

concitat.

concitat. In hoc vitio, Culleniana hydatidis definitio folùm quadrat:

"Cyftis cuticularis, aqueo humore plenus."

Hæc facci, feu hydatidis fpecies fæpe, in mi-ram molem crefcit. Hydatis autem quam pro opufculi hujus academici argumento fe-legi, ovi gallinacei magnitudinem raro exce-dit; nec aliud quàm veficula, animalculis, la-tice pellucido, tenui, et aquofo, innatantibus, quæ fpeciem fuam gignunt, et mirum in mo-dum fœtificant, fcrutantibus effe videtur.

Hydatis cujus naturam exequi conamur, quamvìs, incautiori obfervatori, vitâ et or-ganis manca, videatur, oculatior tamen obfer-vantia tenebras quæ ejus naturam occuluit, fugâffe, et vitalitatem ejus in lucem protuliffe, videtur.

Hydatis

Hydatis modò veſicula ſimplex, pellucidula, apparet; modò ex pluribus veſiculis, racemum referentibus, conſtat; interdum verò eſt ſacculus oblongus, perlucidulus atque membranaceus, qui plures veſiculas parietibus ejus annexas, humoreque aquoſo ſuſpenſas, intùs habet: harum veſicularum magnitudinem, a lapilli luſorii mole, ad talem tenuitatem quæ aciem fugiat, variari, obſervatione conſtat. Si hydatidis naturam ſcalpello ſcruteris, membranulâ duplice, quarum extima vi irritabili inſigni prædita eſt, intima verò villoſam inteſtinorum tunicam refert, veſtitam invenies.

Hydatis major, ut ſuprà narravimus, complures minores, magnitudine diverſas, complectitur; ſi unam ex harum majoribus parente ſacco liberatam rimabere, eandem figuram externam, eandemque fabricam, invenies.

Hydatides

Hydatides colore vario, modò ſuccineo, modò rubicundulo, tinguntur; omniumque, majorum, tùm minorum, figura ſphæroeides eſt.

Doctor HUNTER hydatidis grandioris aquulam microſcopio inſpectam, numeroſas hydatides minutulas innatantes exhibuiſſe narrat: majores, granorum inſtar, quorum diametros $\frac{1}{200}$ pollicis partem æquabat, oculo nudo cerni poſſent; exiguiſſimæ, particulis ſanguinis rubris minores erant: aliæ omni, magnitudine, hanc inter et illam mediâ, præditæ erant.

Idem auctor hydatides *gravidas* (ſic enim vocat) præ cæteris paucas extitiſſe notat: omnesque, in vitæ progreſſu, varias mutationes ſubire credit: increſcunt, fœtificant, intereunt, polypi inſtar prolem numeroſam fovent: fœtus, molli ac villoſæ ſacculi tunicæ annexus

primùm

primùm confpicitur, et paulatim grandefcens in humore pendulus tandem cerni poteft: progrediente ætate, fortaffis faccus extremus rumpitur, hydatides inclufas, quæ partibus vicinis adhærefcere videntur, liberaturas.

Hæc animalcula alias etiam mutationes fubiîffe obfervatum eft. Hunter duo corpufcula ad hominis, qui ifchuriâ, hydatidibus natâ, fubitò mortuus eft, veficæ collum offenfa fuiffe narrat: corpufcula fabam magnitudine æquantia, et cafei quasi fpiffitatem habentia, membranulâ involuta erant. Hunter num eadem hydatidum reliquiæ fint interrogat.

Hydatides in omni ferè corporis parte, abdomine, thorace, cranio, imò cerebro, repertæ funt: ex variis corporis viis, fcreatu e pulmone, vomitione e ventriculo, diffectionibusque e vefica, et alvo emiffas fuiffe, obfervatione conftat.

Nullum

Nullum novi auctorem qui corporis humani hydatides, ſenſu, motu, aut quovis alio vitæ ſigno, præditas eſſe narrat: ratio autem in promptu eſt; corpus enim humanum antè incidi quàm penitùs refrigeat, cunctaque vitæ indicia evaneſcant, neque per leges licet, neque fas ſinit; iſta igitur animalcula unà cum corpore quo aluntur, vitæ principio orbentur neceſſe eſt: rem igitur ita ſe habere, minimè mirum eſto.

Quò res autem clariùs pateat, animum ad animalium brutorum, ovis nimirùm, hydatides, vertamus. Tyson hydatidi ovillæ hoc cum humana commune eſſe narrat, quòd ambæ in veſicula pellucidula, humore aquoſo, ſeu lympha ſeri inſtar, plena, nidulantur: hydatis autem ovilla hoc diſtat, quòd collo aut tuberculo, cætero corpore opaciore inſtructa ſit, et alter ſeu extremus corporis finis, oſculo, quod ex parte ejus retractâ formari videtur,

tur, et quo humorem veſiculæ ſuæ aut ventriculo imbibit, paratus ſit.

Hydatides ovillæ e jecinore, ſcalpelli ope, affabrè diviſæ, lucernæque ſtatim objectæ, collum osque capitulum clare atque diſtinctè moveri, alternéque produci et contrahi obſervatum fuit: ex parvulo hujus animalculi cautè inciſi collo, duæ filices exiguiſſimæ humori ambienti innatantes conſpiciebantur: Tyson animalculum humorem per hæc tenuia fila e corpore in ventriculum, colli ſui productione haurire opinatur; idque hirudini aut cuidam volvocis ſpeciei, quæ pabulum, corpuſculi ſui magnitudinem æquans, unâ vice exſorbent, haud ineptè componi exiſtimat.

Cel. etiam Bailie, in libro qui de *Anatome Morbida* inſcribitur, hydatides ovillas, etiam a jecinore ſejunctas, vitæ indicia motu ſuo aliquantiſper prodidiſſe refert: Idem anatomicus

cus hydatides in cerebro etiam ovillo, humanæ propè ſimiles, quæ aquæ tepidæ immiſſæ, ultrò citròque, inteſtinorum more ſe movebant, reperiſſe ſe narrat.

Fontana quoque eadem ſe in ovibus comperiſſe, et animalcula veſiculæ internæ annexa vidiſſe, literis mandavit.

Hæc reputanti hydatides ovium, aliorumque animalium, proprias, vermiculorum ſpecies eſſe certè conſtabit : hydatidis quidem ovillæ et humanæ differentias manifeſtas eſſe haud diffiteor ; hæc autem difficultas, ea, quæ Hunter, anni 1779 æſtate, de hydatide ovillâ obſervavit, jam dictis conferendo minuitur: quamvis enim animalculorum motum clarè perſpexit, et fabricâ eorum hydatidis humanæ ſtructuram accuratè retulit, fœtusque eorum quoque ſacculo interno adhæſit ; nulla tamen oſcula aut capitula, optimo microſcopio adju-

tus licèt, cernere potuit: vitæ autem index, ſi motus illius ſignum habeatur, reverà adfuit: hydatidis igitur ovillæ capitulum, collum et oſculum, haud ſemper, etiam microſcopii ope, perſpici nequeunt: quamvis igitur eadem de hydatide humanâ vera ſint, indè tamen nullis eam iſtiuſmodi organis inſtructam eſſe colligere non licet. Nullus dubito, quin hydatis humana manifeſta vitæ ſigna exhiberet, ſi e ſtirpe, mox poſt mortem humani corporis, ut ovibus a lanio fieri ſolet, recideretur: eandem igitur cuidam animalculorum ſpeciei accenſere non dubito. In quânam polypi aliquandiu mortui parte, caput, cor, aut ventriculus, ſedet, dictu perdifficile foret; cùm illorum viſcerum ſedes, animalculo etiam vivo, vix ac ne vix quidem indicari queant: indè tamen nemo animalculum, infimum licèt et viliſſimum Naturæ opus, vitâ præditum eſſe negaret; imò vis vitalis tenaciſſimum exiſtere novimus.

Meduſa

Medufa etiam, animantium fpecies oceano innatans, maffula exanimis, juri gelato haud abfimilis, videtur: polito, eandem unum alterumve diem jam mortuam effe; nonne notas, quibus eam vixiffe pro certo cognofceretur indicare, arduum imò vix poffibile, foret.

Quamvis igitur Natura hydatidum fabricam adeò obfcurè finxit, atque fabricata eft, ut neque fexus, neque organa quibus munera fua funguntur, fenfu externo dignofci queant; eafdem tamen vi vitali carere, cæcæ præcipitisque temeritatis afferere foret.

CAP.

CAP. II.

DE CAUSIS.

Hydatidum naturâ aſtrictiùs libatâ, ad obſcuriorem rei partem, earum nimirùm originem, cauſasque indagandas, devenio.

Viri celeberrimi Sagar et Sauvages, hydatides aliud nihil qùam venas bibulas, quæ Lymphaticæ vulgò nuncupantur, intumeſcentes, et in varices quaſi converſas, eſſe opinantur. Hæc autem opinio facilè convellitur; ſi enim res ita ſe haberet, fieri ne poſſet ut hydatides e corpore, vaſis, quibus adhærent, quorumque pars ſunt, non diſruptis, expellerentur; nonne peſſimi inde effectus noſcerentur? Contrà, tantùm abeſt, ut æger hydatidum

dum expulfione lædatur, ut infignem ægritudinis levationem percipiat. Porrò hydatis plures minores, ut crumena, nummos, intùs habet: fieri autem profectò non poteft, ut venæ bibulæ in novas has formas mutentur.

Qui fententiam jam dictam tuentur, ii venas bibulas in hydatidem æquè facilè mutari ac arteriæ et venæ in aneurifmata et varices convertuntur, refpondere folent: iftiufmodi autem refponfa, miram hydatidis fabricæ ignorantiam arguit.

Alia eft opinio eorum, qui telam corporis cellulofam, inflammatione, alioquive, in hydatides a naturâ fuâ degenerare fomniant: hoc autem concesso, hydatides ftirpi fuæ firmiùs adhæreant neceffe eft; neque aliæ, fuâ quæque veficulâ involuta, in aliarum vifceribus latitantes increfcerent, vitæque indicia fubindè proderent.

Boerhaave atque Le Cat morbidas corporis glandulas, in hydatides abire finxerunt; nihil autem hâc opiniatione abfurdius; hydatides enim in corporis partibus quæ glandulis carent, fæpiùs repertæ fuerunt: porrò ifta fententia iifdem, quibus duas prægreffas fententias convulfimus, argumentis refelli potuit.

Pallas celeberrimus vermiculum feu animal de quo hìc agitur, Tæniam Hydatigenam nominat, hanc illius parentem ratus: ideò in hanc opinationem conceffit, quòd tænia nova internodia gignit, et fæpiùs excutit; tæniæ autem extra animalium inteftina occafio rariffima eft: hujus igitur vermis internodia, aliâ ratione nullâ quàm venarum bibularum abforptione in varias corporis partes deferri potuiffe, pro certo affirmari poteft: ea eft autem internodiorum magnitudo ut hoc fieri non poffit, neque hydatides ex tæniæ ovis oriri concedi poteft; hoc enim conceffo, parenti tæ-

niæ

niæ ſimilis neceſſariè foret proles; quod nemo certè affirmaverit.

Non deſunt, qui hydatidum cæterorumque vermiculorum, qui in animalium corporibus hoſpitantur, originem ſanguini circumfluo tribuunt: nonne aquam piſcium eiſdem innatantium, arboresque volucrum in eis nidulantium, generi, originem præbere æquè veriſimile videtur?

Sunt etiam qui hydatides, aliosque vermes, qui animalium corpora habitant, putredine ſeu ſpontè generatos credunt: hæc autem notio, ſtabilitæ et immutabili Naturæ, quæ inutiliſſimi etiam vermiculi ortum cæco caſui non concredit, legi, quâ cavetur ut cuncta animalia eâdem ratione procrearentur, penitùs quidem adverſatur: Naturam igitur, quæ in omnibus ſapit, hìc aberrationis a ſacroſanctâ regulâ generationis ideò incuſare, quòd ejus operandi

operandi modus ſenſibus noſtris non percipitur, philoſopho indignum eſt.

Ad ſummum, omnes hydatidum aliorumque vermium quæ in animalium corporibus habitant, cauſæ hactenus prolatæ, pariter falſæ et ineptæ videntur.

Hæc de hydatidum ortu preſſiùs atque aſtrictiùs, præfatus, ad cauſarm uveriſimilium indaginem feſtinamus.

Hydatidis ſpeciem muſcæ cujuſdam quæ in ovium nares, ova ſua in ſinu frontali ponendi conſilio, irrepit prolem, reperire quotidiaanum eſt: ova muſcaria, humori pellucido innatantia, conſpiciuntur; et hydatidis ſpecies, quæ grandeſcens nervum opticum comprimit, et gignitur: hinc ovis vertigine, quam agricolæ linguâ vernaculâ *ſtaggers* vocant, correptâ concidit.

Alia

Alia eſt muſcæ ſpecies quæ equorum genus infectat, et occaſioni imminens in recto equì dejicientis aut mingentis inteſtino ova ſua parit.

Quo igitur vermiculorum animantibus extraneâ causâ genitorum exempla nobis ſuppetunt: pluraque quorum lumine hydatidum, cæterorumque vermium, quibus animalia intùs infeſtantur, ortus haud parùm colluſtrari puto, in medium, ſi harum pagellarum limites ſinerent, proferri poſſent: eiſdem verò diutiùs immorari nollem, quippe tyro, cui eorum occaſio rarior fuit: aliorum autem auctoritati innixus, hydatides cauſæ alicui externæ imputandas eſſe facilè adducor, ut credam.

Amicus qui ad hanc rem paulò incubuit, oves humilibus et paludoſis in agris paſtos, vitio, de quo agitur, eis, quæ in paſcuis celſis atque ſiccis paſcitant, longè opportuniores exiſtere, haud raro obſervâſſe ſe credit.

Si hæc familiaris obſervatio vera ſit, nec dubito quin ſit, nonne aquam hydatides in animalium corpora vehere admodum veriſimile eſt? Hæc ſententia reputantibus piſcium genus ſæpiùs verminoſum, quàm terrena animalia exiſtere, haud improbabilis videtur; beſtiarum etiam ancipitum, ranarum putà pulmones, vermiculis ſæpe infeſtari, obſervatione conſtat.

Et ſanè mare magnum, fluvii, lacus, fontes, atque ſcaturigines omnes, animalculis et ovis ſcatent, ut microſcopio indagantibus demonſtratur; cùm aquæ igitur uſus omnium animantium communis eſt; nonnè illam vermiculos in animalium corpora vehere veriſimillimum eſt?

Porrò celeberr. Swammerdam, Naturæ arcana explorando indefeſſus, aëra ipſum ovis, quæ igitur in pulmonem perpetuò hauriuntur, ſcatere microſcopio ſuo invenit.

Complura

Complura animalculorum ovorumque aliquà in ventriculum et inteſtina receptorum, ibidemque, quamvis vi ſucci gaſtrici deletrici, inſolito caloris gradui, perpetuoque inteſtinorum motui, objiciantur, nidulantium exempla literis mandantur: nulla quidem animalia, tæniæ, lumbrico, aut hydatidi, ſimilia, extra animalium corpora naturaliter exiſtentia, nobis cognita eſſe fateamur oportet; eadem tamen causâ extraneâ originem ducere, inter multos jam conſtat.

Sententiæ jamjam prolatæ objici poteſt, quòd hydatides in imis etiam corporis penetralibus, perraró autem in canali alimentario, aliorum vermiculorum inſtar, reperiantur; huic autem difficultati, hydatidum ova venis bibulis abſorpta, illuc vehi, reſponderi poteſt.

CAP. III.

DE VALETUDINE HYDATIDIBUS ORTA.

Quamvis hydatidum natura et caufa parùm certæ nobis videantur; vis tamen morbida, non item, hydatides in cerebro, quà fæpe quidem hofpitantur; morbosque molestiffimos, vertiginem, nimirùm, fuffufionem Danaes Sauvagini, ftuporem, delirium, paralyfin, vomitionem, pupillæ amplificationem, tremoremque, facere queant: quinetiam vifcus illud nobile, irritando aut comprimendo, phrenitiden, apoplexiam, hydrocephalum internum, morbum comitialem, imò maniam, concitare poffunt; ejusque munera fæpiùs atque plus turbare quàm medici fufpicantur, facilè ideò crediderim, quod ovibus aliisque quadrupediis, vertiginem, aliaque dira mala, inferunt.

Plurimà

Plurima quidèm quæ hujus rei fidem faciunt, documenta nobis ſuppetunt; unum tantùm exemplum, a cel. Wepfer decerptum, narrabimus: Pecus cornigerum armenta, præſertìm hydatidibus cephalicis, in Helvetiâ, inſigniter opportuna exiſtere; a chirurgo fide digno, ſe certiorem factum eſſe refert: Prima mali indicia ſunt, vertigo et ſtupor: hoc percepto, armentarii animalis occiput, pone cornua malleolo, feriunt, ut ſono peculiari et inſolito diſcernant, cavernulæ intùs ſubſint necne: ſi res ipſa ita ſe habere videatur, partem terebrâ illicò pertundunt; fiſtulâque per foramen admiſsâ in cavum, hydatides, ſi in cerebri ſuperficie fortè nidilantur, exſugunt; et ſic morbo interdum medetur: quòd ſi hydatides ſedem ſuam figant in cerebri penetralibus, vel adeò profundè ut exſugi nequeant, animal occiditur.

Idem chirurgus complura armenta terebratione jam dictâ ſæpe ſanata fuiſſe, eidem viro

ro celeb. confirmavit. Wepfer ipſe inſignem hydatidum copiam bovi, vertigine atque ſtupore làboranti, eâdem arte exſuctam vidiſſe ſe narrat; hìc, perſtante vertigine, bos necatus eſt: compluresque hydatides in cerebri ventriculis compertæ ſunt.

Hydatides in pulmone, hydrothoracem, nidulantes, pneumoniam cunctaque mala quibus ſpiramentum animæ patet, concitare queant; phthiſin proclivibus non ſolùm facere, ſed etiam mali curſum feſtinare, omniaque ſymptomata graviora reddere poſſunt. Generoſus, mecum, ægrotantis, cui hydatides pneumoniæ indicia excitârunt, hiſtoriam nuper communicavit: æger magnâ ſpirandi difficultate, obtuſo lateris dextri dolore, tuſſique frequente, laborabat; arteriæque ſolito frequentiùs micabant: Chirurgus arceſſitus, ſanguinem incisâ venâ miſit; ægritudine nil indè levatâ, remedium iteravit, at ſymptomata

tamen

tamen nihil remiſerant: ſic fruſtratus, invalitudinem diuturniorem eſſe quàm primo putarât, et vomicam ſubeſſe ratus, thoracem ſolito more terebravit: nulla autem neque vomica neque adhæſio inventa eſt; pulmonarius paucis poſt diebus tuſſi vehementiori correptus, binas ternasve hydatides excreavit; exinde meliuſculè indies ſe habere cœpit, tandemque penitùs convaluit.

Mulieris quæ hydatides haud minùs cxxxv ſpatio quinquemeſtri excreavit, hiſtoria in Actis Medicis memoriæ proditur; veſiculæ, quæ vermiculos habebant, excreatione ſemper diſruptæ, ejiciebantur: Hæc ægra quadriennium ante hydatidum expulſionem ægrotare cœpit; primò, animum demiſſum inſignemque difficultatem ſpiritûs querebatur: hæc ſigna levis talorum tumor, qui brevi evanuit, excipiebat; quarto ab ægritudine anno, tuſſi gravi, ingentique ſpirandi difficul-

tate

tate, fatigata eſt, magnamque pituitæ tenacis vim ſubindè excreabat; hæc valetudo perſtitit uſquequò hydatides excreare cœperit; et quinquemeſtri ſpatio, ingenti numero ſuprà memorato ſe expedivit.

Morgagni literis mandavit exemplum in quo hydatides pericardio et cordi etiam pendulæ adhærebant: graviſſima ſymptomata, animi, putà, deliquia, palpitatio cordis, ingens præcordiorum anxietas, et etiam mors improviſa et inopinata, originem ex hoc vitio ducere queant.

Quamvis hydatides ſæpe in capitis et thoracis viſcéribus nidos ſuos fingunt et conſtruunt, in abdomine tamen, hepate imprimis, quinquagies frequentiùs quàm alibi corporis reperiuntur. Mirum hepatis in acervum hydatidum immanem degenerati exemplum, cel. Ruysch literis mandavit: Hujus viſceris inciſi

cifi penetralibus, abdominisque parietibus, adhærentes compertæ fuerant. Chirurgus, arte fuâ rudis, morbum hydrothoracem hallucinatus, paracentefin commendavit. RUYSCH intereà accerfebatur; fed ob valetudinem prodire non potuit: chirurgus autem haud diutiùs moratus, dextra ægri hypochondria pertufit: ingens hydatidum vis illicò, e latere erupuit: chirurgus attonitus panniculum vulneri adhibuit: æger autem pòft paulò mortuus eft.

Hydatides diaphragmati, lieni, aliisque abdominis vifceribus, fæpiffimè adhærefcunt; et afcitæ anfam non raró præbent.

LE CAT pertinacem inteftinorum affectionem memorat, quæ haud antè fanata eft, quàm hydatidum vis dejecta fuerat.

In opere cui titulus, "Tranfactions for im-"proving Medical Knowledge," hominis uri-

næ ſuppreſſione, hydatidibus ortâ, ſubitò necati, exemplum memoriæ proditur: Æger quatuor vel quinque hebdomodas dolorem, plùs minùs gravem, et urinæ difficultatem, querebatur; quæ ipſe calculo ſeu arenæ, famulantes verò vitio cuidam venereo, tribuerunt: chirurgus qui valetudinem dignoſcendi atque regendi causâ arceſſebatur, membrum genitale ſcrutatus, nullo luis venereæ indicio invento, phymoſin naturalem reperit; interroganti de urinæ difficultate, æger, ſe gravi dolore diu affectum fuiſſe, jam verò urina invitè reddita, meliuſculè ſibi eſſe reſpondet: per hanc interrogantiunculam in lecto ſedere poterat: horâ autem exinde lapsâ, ſe movere conatus, improvisâ vi lethi raptuseſt.

Cadavere inciſo, nihil præter naturam in cerebro aut thoracis viſceribus inventum eſt. Tumor abdominis inſignis aderat, immani veſicæ mole effectus, quæ octo ſaltem pollices ſupra

ſupra oſſa pubis fundo, tres tantùm digitos latos a coli arcu diſtante, aſcendebat, urinâ emiſſâ quinque vel ſex libras æquabat: magnus veſicæ collum inter et inteſtinum rectum tumor, qui hoc penitùs implevit; illamque ſurſùm truſit, partem abdominis anticam verſus inventus eſt; eodem inciſo, magna aquæ hydatidumque vis erupuit: alii, etiam præter hunc, tumores, qui hydatides intùs habebant, ad veſicæ collum extitere.

CURATIO.

Ubi morbi cujuſvis ſedes et ſigna, quibus ab aliis affectionibus ſecernatur, manifeſta ſunt, medendi conſilia ſponte quaſi indicantur. In malo autem de quo agitur, res longè aliter ſe habere lugendum eſt; nulla enim ferè indicia ſùnt, quibus hydatides exiſtere cognoſci poſſunt. At nihilò tamen minùs medici duas curandi rationes, artem nimirùm chirurgi-

cam,

cam, et auxilia his vermibus delendis idonea, ſtatuunt: horum autem remediorum, illud non ſolùm periculoſum verùm etiam difficillimum eſt; huic igitur in omnibus ferè exemplis quæ hydatidibus pendere medico videantur, ſoli forſan fidendum eſt.

Omnibus remediis quæ hydatides delendi vi pollent, hydrargyrus palmam præcipere videtur. Exemplum in opere cui titulus "Medical Tranſactions, vol. 2." habemus, quod, aliis medicamentis fruſtrà adhibitis, hydrargyro muriato miti ſanatum fuit. Unguentum autem huic propoſito, accomodatiùs mihi videtur.

Jamque penſum hoc academicum, quamlibet mancum, ad umbilicum duximus: Quis eſt autem, qui in tantis tenebris nihil offendat?

FINIS.